

2. kapitola

So skončení semináře Julia Mitchellová spěšně zastrčila složený kus papíru, který schovávala na klíně, do italského slovníku pod heslo *asino*.

„Omlouvám se za to všechno. Jsem Paul Norris.“ Přátelský mladík k ní natáhl přes stůl obrovskou tlapu. Jemně mu s ní potřásla a žasla nad tím, jak je její ruka v porovnání s tou jeho malá. Rozmačkal by ji jen sevřením dlaně.

„Ahoj, Paule. Já jsem Julia. Julia Mitchellová.“

„Rád tě poznávám, Julie. Je mi líto, že se profesor choval jako hajzl. Nevím, co ho žere.“ Paul bez špetky jízlivosti označil profesora svým oblíbeným výrazem.

Mírně zrudla a otočila se zpět ke knihám.

„Jsi tu nová?“ nedal se odbýt a trochu naklonil hlavu, jako by se snažil zachytit její pohled.

„Právě jsem přestoupila. Z univerzity Saint Joseph.“

Přikývl, zřejmě mu to něco říkalo. „A jsi v magisterském programu?“

„Ano.“ Ukázala směrem k tabuli v nyní už prázdné učebně. „Asi to tak nevypadá, ale měla jsem tu studovat Danta.“

Paul hvízdal mezi zuby. „Takže jsi tady kvůli Emersonovi?“

Přikývla a on si všiml, že jí na krku začala mírně pulsovat žíla, jak se jí zrychlil tep. Vzhledem k tomu, že pro takovou reakci nedokázal najít vysvětlení, odsunul to stranou. Ale měl si na to vzpomenout později.

„Je těžké s ním pracovat, takže nemá moc studentů. Já u něj píšu dizertační práci, a pak je tu taky Christa Petersonová, kterou už jsi poznala.“

„Christa?“ podívala se na něj tázavě.

„Ta coura vepředu. Je jeho druhý doktorand, ale jejím cílem spíš je stát se budoucí paní Emersonovou. Seminář sotva začal, ale ona mu už peče sušenky, zastavuje se za ním v kanceláři a nechává mu vzkazy po telefonu. Je to k neuvěření.“

Julia znovu přikývla, ale neřekla nic.

„Zdá se, že si Christa není moc vědoma striktní politiky Torontské univerzity ohledně vztahů se studenty.“ Paul obrátil oči v sloup a byl odměněn moc hezkým úsměvem. Řekl si, že by měl Julii Mitchellovou přimět k úsměvu častěji. Ale pro tuhle chvíli to musel odložit.

„Měla bys jít. Chtěl tě po hodině vidět a bude na tebe čekat.“

Julia rychle naházela svoje věci do ošuntělého batohu od L. L. Beana, který nosila už od prvního ročníku na vysoké. „Ehm, nevím, kde má kancelář.“

„Až vyjdeš z učebny, zahni vlevo a pak ještě jednou doleva. Má tu rohovou místnost na konci chodby. Hodně štěstí, uvidíme se na příští hodině, když ne dřív.“

Vděčně se usmála a opustila posluchárnu.

Jakmile zahrnula za roh, všimla si, že dveře profesorovy kanceláře jsou pootevřené. Nervózně se před nimi zastavila a přemýšlela, jestli by měla nejdřív zaklepat, nebo rovnou nakouknout dovnitř. Po chvíli uvažování se rozhodla pro první možnost. Narovnála se v ramenu, zhluboka se nadechla, zadržela dech a zvedla ruku k dřevěnému obložení dveří. A tehdy ho uslyšela.

„Promiň, že jsem nezavolal zpátky. Měl jsem seminář!“ vyštěkl nahlas rozzlobený hlas, teď až moc dobře povědomý. Nastalo krátké ticho, než pokračoval. „Protože to byla první hodina v tomhle roce, ty idiote, a protože když jsem s ní naposled mluvil, říkala, že je v pořádku!“

Julia okamžitě couvla. Znělo to, jako by telefonoval, a křičel. Nechtěla, aby řval i na ni, a tak se rozhodla utéct a s následky se vypořádat později. Jenže její uši zasáhl srdceryvný vzlyk, který se mu vydral z hrdla a kvůli kterému utéct nemohla.

„Samozřejmě, že jsem tam chtěl být! Miloval jsem ji. Jistěže jsem tam chtěl být.“ Zpoza dveří unikl další vzlyk. „Nevím, kdy se tam dostanu. Řekni jim, že přijedu. Pojedu rovnou na letiště, ale nevím, jaký let tak narychlo chytím.“

Odmíchl se. „Já vím. Řekni jim, že je mi to líto. Je mi to tak líto...“ Jeho hlas se vytratil do tichého roztřeseného pláče a Julia slyšela, jak zavěsil telefon.

Aniž by si rozmyslela, co dělá, opatrně nakoukla za dveře.

Muž něco po třicítce měl hlavu složenou v rukách s dlouhými prsty, lokty se opíral o stůl a plakal. Dívala se, jak se mu třesou široká ramena, a poslouchala, jak mu žal a trápení trhá hruď. A cítila soustrast.

Chtěla jít za ním, nabídnout mu soucit a útěchu a obejmout ho kolem krku. Chtěla ho hladit po vlasech a říct mu, že je jí to líto. Krátce si představila, jaké by to bylo, setřít mu slzy z těch pronikavých safírových očí a vidět je, jak se na ni laskavě dívají. Pomyslela na to, že by ho jemně políbila na tvář, jen aby ho ujistila o své účasti.

Ale vidět ho plakat, jako by mu mělo co nevidět puknout srdce, ji přikovalo na místě, a tak žádnou z těch věcí neudělala. Když si konečně uvědomila, kde je, rychle zmizela zpátky za dveře, poslepu vytáhla kousek papíru z batohu a napsala:

*Je mi to líto.
Julia Mitchelllová*

Potom, aniž by úplně přesně věděla, co dělá, přidržela papír u zárubně a přivřela ho tam dveřmi od jeho kanceláře, které si tiše přitáhla k sobě a zavřela je.

Juliiným hlavním povahovým rysem nebyla plachost. Její nejlepší vlastností a tím, co ji charakterizovalo, byl její soucit, zvláštnost, kterou nezdědila ani po jednom z rodičů. Její otec byl slušný člověk a měl sklony být tvrdý a neústupný. Zesnulá matka nebyla v žádném případě soucitná, dokonce ani ke svému jedinému dítěti.

Tom Mitchell toho moc nenamluvil, ale byl dobře známý a obecně oblíbený. Byl správcem budov na susquehannské univerzitě a velitelem hasičů v Selinsgrove Borough v Pensylvánii. Vzhledem k tomu, že místní

hasičský sbor byl čistě dobrovolný, on i jeho dalších pět kolegů museli být za všech okolností neustále na telefonu. Chopil se své role s pýchou a velkou oddaností, což znamenalo, že byl zřídkakdy doma, dokonce ani když zrovna neměl pohotovost. V ten večer, kdy měla Julia svůj první seminář, jí volal z hasičské stanice a měl radost, že mu konečně zvedla mobil.

„Tak jak to jde, Jules?“ V jeho hlase nezazněl žádný sentiment, ale i přesto ji uklidnil a zahřál jako teplá deka.

Vzdychla. „V pohodě. První den byl... zajímavý, ale prima.“

„Chovají se k tobě ti Kanaďani dobře?“

„Ach ano. Všichni jsou velmi milí.“ *To Američani jsou bastardi. No dobře, jeden Američan.*

Tom si jednou nebo dvakrát odkašlal a Julia zatajila dech. Za ta léta ze zkušenosti věděla, že se jí chystá říct něco vážného. Přemýšlela, co by to mohlo být.

„Zlato, Grace Clarková dnes zemřela.“

Julia se posadila na postel a zírala do prázdna.

„Slyšela jsi, co jsem řekl?“

„Ano. Ano, slyšela.“

„Vrátila se jí rakovina. Mysleli si, že je v pořádku, ale vrátilo se to a v době, kdy to zjistili, už to měla v kostech a v játrech. Richard a děti jsou tím dost otřesení.“

Julia se kousla do rtu a potlačila vzlyk.

„Věděl jsem, že tu novinu poneseš těžce. Byla pro tebe jako matka a s Rachel jste byly na střední škole tak dobré kamarádky. Slyšela jsi o tom od ní?“

„Ehm, ne. Ne, neslyšela. Proč mi to neřekla?“

„Nejsem si jistý, kdy zjistili, že je Grace zase nemocná. Dnes jsem byl u nich, abych se s nimi setkal, a Gabriel tam ani nebyl, což je docela problém. Netuším, co zas způsobí, až dorazí. V té rodině je spousta zlé krve.“ Tom tiše zaklel.

„Pošleš jim květiny?“

„Myslím, že ano. Já se v těchhle věcech moc nevyznám, ale mohl bych požádat Deb, aby mi pomohla.“

Deb Lundyová byla Tomova přítelkyně. Julia obrátila při zmínce o ní oči v sloup, ale nechala si svoji nesouhlasnou reakci pro sebe.

„Popros ji, prosím, aby poslala něco i za mě. Grace milovala gardénie. A nech Deb za mě napsat kondolenci.“

„Udělám to. Nepotřebuješ něco?“

„Ne, jsem v pohodě.“

„Potřebuješ nějaké peníze?“

„Ne, tati. Na živobytí mi vystačí stipendium, když budu šetřit.“

Tom se odmlčel, a dokonce ještě dřív, než otevřel ústa, věděla, co se chystá říct.

„Je mi to líto s tím Harvardem. Snad příští rok.“

Julia se narovnal v ramenou a přinutila se k úsměvu, i když to její otec nemohl vidět. „Možná. Promluvíme si později.“

„Měj se, zlato.“

Druhý den ráno šla Julia na univerzitu trochu pomaleji než obvykle a poslouchala hudbu ze svého iPodu. V hlavě si sestavovala e-mail s kondolencí a omluvou pro Rachel, za chůze v duchu vytvářela věty a upravovala je.

V Torontu vál teplý zářijový vítr a jí se to líbilo. Měla ráda blízkost jezera. Líbil se jí sluneční svit a pohoda. Oceňovala úhledné ulice bez smetí. Líbila se jí skutečnost, že je v Torontu a ne v Selinsgrove nebo ve Philadelphii – že je stovky mil daleko od *něj*. Jenom doufala, že to tak i zůstane.

Byla stále duchem u e-mailu pro Rachel, když vstoupila do kanceláře katedry italských studií, aby se podívala do své přihrádky na poštu. Někdo jí poklepal na loket a objevil se v jejím zorném poli.

Vytáhla si sluchátka z uší. „Paule... ahoj.“

Usmál se na ni a sjel pohledem o trochu níž. Julia byla malá, zvláště v teniskách, a vrškem hlavy mu sotva dosahovala do půli hrudníku.

„Jak dopadla schůzka s Emersonem?“ Úsměv mu z tváře zmizel a on se na ni s obavami zadíval.

Kousla se do rtu, nervózní zvyk, se kterým by měla přestat, ale nedokázala to. Dělal to nevědomky. „Uch, já jsem tam nešla.“

Zavřel oči a zaklonil hlavu. Trochu zasténal. „To... není dobré.“

Julia se mu snažila objasnit situaci. „Dveře od jeho kanceláře byly zavřené. Myslím, že zrovna telefonoval... nejsem si jistá. Tak jsem mu nechala vzkaz.“

Paul si všiml její nervozity a způsobu, jakým se její jemně vyklenutá obočí setkala uprostřed. Bylo mu jí líto a v duchu profesora proklínal, že je tak hrubý. Vypadalo, že není těžké ji zranit, a Emerson byl lhostejný k tomu, jaký má jeho postoj vliv na studenty. Proto se Paul rozhodl, že jí pomůže.

„Jestli měl telefon, určitě nechtěl být rušen. Doufejme, že to tak bylo. Jinak bych řekl, že jsi právě vzala svůj osud do vlastních rukou.“ Narovnal se v celé své výšce a nenuceně si protáhl paže. „Dej mi vědět, jestli to bude mít nějaké následky, a já uvidím, co by se s tím dalo dělat. Když bude rvát na mě, snesu to. Nechtěl bych, aby křičel na tebe.“ *Vzhledem k tomu, že to vypadá, že bys umřela strachy, Králíčku.*

Julia chtěla něco říct, ale zůstala raději zticha. Pousmála se a přikývla, oceňovala to. Pak přistoupila k přihrádkám na poštu a vyndala tu svou.

Většinou reklamy. Několik inzerátů z katedry, včetně oznámení o veřejné přednášce, prezentované profesorem Gabrielem O. Emersonem, nazvané *Chtíč v Dantově Pekle: Smrtelný hřích proti sobě samému*. Julia si ten název přečetla několikrát, než ho byla schopná vstřebat. Ale jakmile ho pochopila, tiše si pro sebe překvapeně hvízdla.

A zopakovala to, když si všimla druhého oznámení, které se zmiňovalo, že přednáška profesora Emersona byla zrušena a přesunuta na pozdější datum. A znovu udělala hm, když objevila třetí oznámení, které prohlašovalo, že se všechny semináře, schůzky i setkání s profesorem Emersonem ruší, dokud nebude uvedeno jinak.

Pak znovu sáhla do své přihrádky pro malý útržek papíru. Rozbalila ho a četla:

*Je mi to líto.
Julia Mitchelllová*

Pořád si pro sebe broukala, zatímco si lámala hlavu, co to má znamenat, že našla vlastní vzkaz ve své poště den poté, co ho strčila profesorovi Emersonovi mezi dveře. Ale nakonec se zastavila, stejně jako její srdce, když ten papírek otočila a přečetla si následující:

Emerson je osel.